26/10/2019

Ο Οικ. Πατριάρχης στον Άγιο Δημήτριο Ξηροκρήνης

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου στην κοινότητα της Ξηροκρήνης στον Βόσπορο, χοροστάτησε σήμερα ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ Βαρθολομαίος.

Σύντομη ιστορία του Ναού

ὁΟναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ξηροκρήνης, χτισμένος πάνω στὰ ἐρείπια ἀρχαίου ἱεροῦ τῆς Δήμητρας ἢ ἴσως καὶ τῆς Ἴσιδος, χρονολογεῖται στὰ μέσα τοῦ 15ου αἰώνα.
Ἡ ἐκκλησία, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου κατέῤῥευσε καὶ ὑπάρχει μιὰ παράδοση ποὺ λέει ὅτι στὰ 1798 ὁ Σελὴμ ὁ Γ΄, συγκινημένος ὅταν κάποιο βράδυ εἶδε φωτάκια νὰ κινοῦνται στὸ σκοτάδι κι᾽ ἔμαθε πὼς ἦσαν χριστιανοὶ ποὺ λιτάνευαν γύρω ἀπὸ τὸ ἐρειπωμένο ἐκκλησιδάκι, ἔδωσε ἄδεια καὶ χτίσθηκε ὁ ναός.
Ἔκτοτε ἀνακαινίζεται δύο φορές, τὸ 1832 καὶ τὸ 1875.

Τὸ 1871 γίνεται ἡ προσθήκη τοῦ παρεκκλησίου στὴν βόρεια πλευρὰ τοῦ ναοῦ. Τὸ 1919 καταστρέφεται ἀπὸ πυρκαγιὰ καὶ ἀνακαινίζεται τὸ 1943.
Στοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους ὑπάρχουν ὡραιότατα ἀνάγλυφα ἐντοιχισμένα, ἕνας

ἅγιος Δημήτριος, τὸ ἐλάφι, σύμβολο τῆς ἀγνότητος, κι᾽ ἕνας πολὺ ἐνδιαφέρων σταυρός.
Ἡ Ξηροκρήνη, ὅπως καὶ τὰ Θεραπειά, ἦσαν παλιὰ θέρετρα τῶν Φαναριωτῶν. Στὸ δάπεδο τοῦ ναοῦ ταφόπλακες – μία μὲ τὸ οἰκόσημο τῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδαβίας, μία δεύτερη μὲ Χριστόγραμμα: Τύμβος τῆς Μεγάλης Λογοθετίσσης Μαρίας Ν. Ἀριστάρχου Γένους Μανῶν 1813-1888 καὶ μία τρίτη στὸν νάρθηκα, τῆς οἰκογενείας τοῦ Κωνσταντίνου Φωτιάδη ἡγεμόνος τῆς Σάμου – τὸ πιστοποιοῦν.

Ἡ ἐκκλησία ἔχει ἕνα περίτεχνα ἐπεξεργασμένο τέμπλο μὲ διάτρητα τὰ «λυπητερά» καὶ ὡραιότατα ἀναλόγια διακοσμημένα μὲ μάργαρο (σεντέφι). Δεξιὰ τοῦ τέμπλου ὑπάρχει ἕνα θαυμάσιο, ξυλόγλυπτο καὶ χρυσωμένο, διπλὸ εἰκονοστάσι. Στὸ ἀριστερὸ κλίτος ὑπάρχει ἁγιασματάρι μὲ ἐπιγραφή: Ἡ κρήνη αὐτὴ ἐγένετο πρῶτον εἰς τὰ 1820 ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἡγεμόνος Σκαρλάτου Καλλιμάχου, ἔπειτα δὲ εἰς τὰ 1910 ηὐξήνθη ἡ δεξαμενὴ αὐτῆς τὴ συνδρομὴ τῶν φιλοκάλλων.

Ἀριστερὰ βρίσκεται καὶ ἡ πόρτα ποὺ ὁδηγεῖ ψηλά, στὰ γραφεῖα τῆς ἐνορίας, στὸ παρεκκλήσιο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ ἁγίασμα. Στὸ παρεκκλήσιο, κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Μυροβλύτη ἁγίου ὑπάρχει ἁγιασματάρι καὶ δεξαμενὴ μαρμάρινη μὲ τρεῖς κρουνούς. Ἔξω ἀπὸ τὸν ναό, στὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, ἰδίως τὰ Σάββατα, ἡ οὐρὰ ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωῒ καὶ μέχρι τὸ ἀπόγευμα βλέπει κανεὶς ἀνθρώπους νὰ περιμένουν, ἀγόγγυστα, νὰ πάρουν ἁγίασμα καὶ νὰ τοὺς διαβάσει ὁ ἱερέας τὴν εὐχή. Πολλὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, κατὰ τὴν παράδοση, καὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ γυναῖκες Τουρκάλες μὲ τὰ παιδιά τους, καὶ νέα κορίτσια, περίμεναν, ὅταν ἐπισκεφθήκαμε τὸν ναό.

Τὸ ἁγίασμα ἀναβλύζει στὸ βάθος μιᾶς λαξευμένης σήραγγας μήκους 40 μέτρων. Τὰ τοιχώματα τοῦ βράχου στάζουν καὶ ὁ προσκυνητής, ὅταν φθάσει στὴν πηγή, εἶναι ἤδη νοτισμένος. Μιὰ νεαρὴ Τουρκάλα, σκυμμένη, περιέβρεχε τὰ μέλη της μὲ τὸ ἁγίασμα. Κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ ἔκρουε κάτι μεταλλικοὺς κρίκους ποὺ κρέμονταν στὰ τοιχώματα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ σημείου ἀπὸ ὅπου ἀναβλύζει τὸ νερό. Ὁ ἦχος θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἀποτροπαϊκὸς καὶ κρατᾶ μακριὰ τὰ πονηρὰ πνεύματα.